

νου ὕπερ ἤτο δυνατόν νὰ μάθῃ μετὰ ταῦτα ἐκ τῶν ἀγγελιῶν τῶν πρὸς τὰ πλάγια καὶ τὰ πρόσω περιπολιῶν τοῦ ἰππικοῦ, ἐξ ὅλων τούτων, λέγομεν, ἐσχημάτιζε περίπου τὴν κρίσιν του περὶ τῆς στάσεως τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐνήργει συνφ- δᾶ πρὸς ταύτην.

(*Ἐπιταὶ τὸ τέλος).

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Ἐξώθεν τῆς Καπνικαρέας, περὶ ὥραν ἕκτην τῆς ἑσπέρας. Σάββατον, καὶ τὰ παράθυρα τῆς γηραιᾶς βυζαντινῆς ἐκκλησίας λάμπουν φωτισμένα, ἀναγινωσκομένου τοῦ ἑσπερινοῦ. Ἡ ἐρ- μαϊκὴ ὁδὸς ἀρχίζει νὰ συσκοτάζεται, καὶ οἱ φανοὶ τοῦ ἀεριοφώτος δὲν εἶνε ἀκόμη ἀναμμένοι. Αἱ ἀμαξαὶ διέρχοντ' ἐν πατάγῳ καὶ καλπασμῶ ἀπὸ τοῦ ἐντεῦθεν μέρους, παρ' ὀλίγον καταπα- τοῦσαι ἀδιαφόρους τοὺς βραδῦ βαινόντας ἀραιοὺς διαβάτας, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ ἐκείθεν μέγα ὁδόφραγμα ὀγκωδῶν λίθων, συσσωρευμένων χάριν ἑγειρο- μένης ἐγγύς που οἰκοδομῆς, ἐκλείσει τὸ πέρασμα. Ἄνιστρά φωνὴ ψάλτου ἀκούετ' ἔσωθεν. ρινοφθογ- γοῦσα μονότονα θρησκευτικὰ τροπάρια. Ἀπὸ και- ροῦ εἰς καιρὸν, γραῖα σπύδουσα ἤ μεσηλιζ' ἀνὴρ, φέρων ὅλα τὰ σοβαρὰ ἐξωτερικὰ δείγματα ἀθη- ναίου οἰκοκῆρα, καταβαίνει τὰς ὀλίγας βαθμί- δας, εἰσέρχετ' εὐλαβῶς εἰς τὸν ὑπόγειον ναΐ- σκον, ἀπαραλλάκτως φαντάζεσαι ὡς θὰ εἰσῆ- ρχοντο οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ εἰς τὰς κατακόμβας, ἃς σοῦ ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην οὕτω πως κε- χωσμένον ἐντὸς τοῦ ἐδάφους τὸ παλαιὸν ἐκκλη- σίδιον. Βίαιαι λιθυκαὶ πνοαί, κονιορτοῦ λευκοὶ σίφωνες καὶ χωμάτων στρόβιλοι φαιοί, μαστίζουν κατὰ διαλείμματα, τυφλοῦντες καὶ ἀκατάσχε- τοι, τὸν δρόμον, ὡς νὰ διῆλθεν ἀπροσδοκῆτως ἄνωθεν αὐτοῦ παραδόξου νομίζεις λαίλαπος ἢ πτέρυξ. Τὰ πλεῖστα τῶν περίξ ἐμπορικῶν ἐσφά- λισαν ἤδη τὰς θύρας των καὶ ἡσυχία πλήρης κατὰ τ' ἄλλα βασιλεύει. Βραδύναντες ὅμιλοι μικρῶν ἐργατίδων ραπτριῶν ἐπιφαίνοντ' ἐνίοτε ταχύνοντες τὸ βῆμα πρὸς ἐπάνοδον εἰς τὰς με- μακρυσμένας συνοικίας τῶν ἢ ἀγιοόπαις συρί- ζων παρελαύνει. Καὶ ὑπεράνω, σιγηλῆ, ἀκύμαν- τος, γαληνιαία, κυανοὺν στέγασμα, ἀνέφελον κάτοπτρον, μακρὰ ταϊνία τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ σκεπάζει τὴν ὁδόν.

* **

Αἴφνης, ὀπίσω τοῦ ἱεροῦ, ἀπὸ τοῦ πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος μέρους, παρὰ τὸ ὁδόφραγμα, ἀλλόκοτος ἤχησε κραυγὴ.

— Ὅριστε, κύριοι, εἰς τὸ περίεργον θέαμα, τὸ ὠραῖον πανόραμα, μία δεκάρα ὁ ἄνθρωπος, κύ- ριοι, ὄριστε! . . .

Καὶ κωδωνισμός, μακρὸς, ὀξύς, συνοδεύει τὴν κραυγὴν. Δύο χεῖρες ἐπιφαίνονται στήνουσαι ἐπὶ τῆς γῆς, παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ ναοῦ ἀκριβῶς, μέγαν τρίποδα, ἐξ ἐκείνων ἐφ' ὧν οἱ πλανόδιοι στραγαλοπῶλαι ἀποθέτουσιν συνήθως τὰς πραγ- ματείας των. Ὁ τρίπους στερεοῦνται καλὰ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐναποτίθεται εὐμέγεθες κιβώτιον, κα- τεσκευασμένον ἐκ προστύχων σανίδων κερφωμέ- νων πρὸς ἀλλήλας οὕτως ὥστε τὸ κιβώτιον νὰ διαιρηθῆται εἰς δύο μέρη. Ἐν, τὸ ἄνωθεν, ὑψηλόν, ἐπίμηκες, ὑπερκείμενον, ἄλλο δέ, τὸ κάτωθεν, προεξέχον, ὡς συρτάριον βιβλιοθήκης χρησιμεῖον ὡς βᾶσις αὐτῆς καὶ ἀνοιγμένον, πλατύτερον, μὲ τρεῖς μεγάλας ὀπᾶς ἐπὶ τῆς προσόψεως, ἐν- τὸς τῶν ὁποίων εἶνε περασμένοι ὕελοι χονδραί. Ἐπὶ τῶν σανίδων εἶνε κολλημένοι γελοιογρα- φία διάφοροι ἐξ ἐφημερίδων ἢ ἐξ ὠφύλλα χρωμα- τιστὰ φυλλαδίων σιγαροχάρτου, ἀποκρύπτοντα τοῦ ξύλου τὴν ὄψιν. Παρὰ τὴν δεξιάν πλευράν, ἀπὸ κρίκου προσηλωμένον, κινούμενος διὰ σπάγ- γου κρεμασμένον ἀπ' αὐτοῦ, κωδωνισκὸς ἤρτη- ται. Τὸ ὀπίσθεν μέρος τοῦ κιβωτίου εἶνε ἀνοι- κτόν, οὕτως ὥστε ἡ χεὶρ νὰ δύναται νὰ εἰσάγῃ καὶ νὰ ἐξάγῃ ὅ,τι θέλει. Τὸ κάτω τμήμα αὐ- τοῦ εἶνε φωτισμένον, καὶ τὸ φῶς ἐξέρχεται διὰ τῶν ὀπῶν, ἀπὸ μικροῦ φανοῦ προσκεκολλημέ- νου φαίνεται ἔσωθεν. Τὸ ὅλον οἰκοδόμημα ἀπο- λήγει πρὸς τ' ἄνω εἰς εἰδὸς τι τριγυ νικῆς πυ- ραμίδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας προσπασσαλευμένοι κυ- ματίζουν τέσσαρες κυανόλευκοι σημαῖαι, ἐκ τῶν μικροσκοπικῶν ἐκείνων ἃς καθίζουσι παρὰ τοὺς φανούς αὐτῶν αἱ ἀμαξαὶ, κατὰ τὰς βασιλικὰς ἢ ἐθνικὰς ἐορτάς. Τὰ πάντα τοποθετοῦνται μετὰ προσοχῆς, ἀφαιροῦνται τὰ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ τρίποδος λιθάρια ἵνα μὴ τυχὸν πατῶν ἐπ' αὐ- τῶν καὶ ταλαντευόμενος πέσῃ, μετακινεῖτ' ἐπ' αὐτοῦ τὸ κιβώτιον ἐπανειλημμένως ἕωσὺ εὖρη τὴν ἰσορροπίαν καὶ σταθῆ ἀσφαλῶς, πλατά- γημα δὲ τῶν δύο χειρῶν ἀκούετ' ἐν τέλει κρο- τουσῶν πρὸς ἀλλήλας εἰς ἐνδειξιν φαίνεται εὐ- χαριστήσεως ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τοῦ ποθουμένου. Τὸ οἰκοδόμημα ἰδρῆθη.

* **

Καὶ ἡ φωνὴ ἐπαναλαμβάνει ἰσχυρότερον.

— Κύριοι, ὄριστε, τὸ ὠραῖον πανόραμα, νὰ ἰδῆτε τὰ ἀξιοπερίεργα, τὰ σπουδαῖα πρόσωπα τῆς ἐποχῆς καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα! . . . Μία δεκάρα μόνον, μόνον μία δεκάρα, κύριοι! . . .

Εἶνε ἀλήτης, μεῖραξ ὥσει δεκαοκταετής, ἐκ τῆς μεγάλης νομαδικῆς φυλῆς ἐξ ἧς στρατολο- γεῖται τὸ πολυἀριθμὸν ἄγλημα τῶν παικτῶν τοῦ παπᾶ ἢ τῶν λωποδυτῶν τῆς πρωτευούσης καὶ τοῦ Πειραιῶς, ἐπιθυμήσας φαίνεται ν' ἀλλάξῃ ἐπὶ τινα καιρὸν ἐπάγγελμα καὶ συλλαβῶν τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν νὰ παράσχῃ ψυχαγωγίαν τινὰ εἰς τὸ στερούμενον θεαμάτων κοινὸν τῆς

πόλεως, παράδοξος βεδουίνος τῶν Ἀθηνῶν, οὐ-
τινος ἢ πρωτότυπος κατατομή διαγράφει ἔν
τῷ σκιοφωτῇ τῆς προβαίνουσας ἐσπέρας, ἐκφρα-
στικωτάτη. Τὸ χρῶμα αὐτοῦ σοῦ ἐνθυμίζει δια-
δοχικῶς καὶ τοῦ σίτου καὶ τοῦ πορτοκαλλίου
καὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἠλέκτρου τὴν χροιάν.
Ἡ μύτη αὐτοῦ ὀρθοῦται πρὸς τ' ἄνω, καὶ τὰ
μῆλα του ἐξέχουν, ὑπὲρ τὰς κοιλότητας τῶν
κατίσχνων παρειῶν του, ὀστεώδη. Οἱ ὀφθαλμοὶ
του, μικροί, ζωηροί, εὐκίνητοι, σπινθηροβολοῦν
πονηρίαν καὶ ἀναίδειαν. Ὁ λαιμὸς αὐτοῦ κα-
τάμαυρος ἐγείρεται ἐπὶ τοῦ ἡμιγύμνου στήθους
του καὶ ῥάκη καλύπτουν τὸ λοιπὸν σῶμα του.
Τρυπημένα εἶνε τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ, ἄτινα
σῦρει περιπατῶν δικὴν ἐμβάδων. Ἐπὶ κεφα-
λῆς φέρει πῖλον, προδήλως ἀθλήσαντα πολλα-
χῶς, ὑπὸ καταιγίδων ὀμᾶς καὶ ὑπὸ καύματα
ἡλίων, πλατύγυρον, ἀπεριγράφτου χρώματος καὶ
σχήματος ἀσυλλήπτου, μὲ μακρὸν σχίσμα ὅσον
πληγῆς ἐκ μαχαιρίου ἐπὶ τοῦ ἔμπροσθεν χεί-
λους, κερωσμένον μέχρι τῶν ὠτων, καταβαί-
νοντα μέχρι τῶν ὀφρύων, φθάνοντα μέχρι τοῦ
αὐχένος. Καταφανῶς, τὸ πρὸ αὐτοῦ κατα-
σκεύασμα, τὸ ἰδρυμένον ἐπὶ τοῦ τρίποδος, εἶνε
ἔργον αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Καὶ ἦλθε φέρων αὐτὸ
ἐπ' ὤμων, ἀφοῦ περιεπλανήθη ἐπὶ μακρὸν, κου-
ρασθεὶς φαίνεται, νομίσας ἴσως τὸ μέρος μᾶλ-
λον κεντρικὸν ἢ αἰ πλατεῖαι καὶ αἰ ῥύμαι εἰς
ἅς ἐπλανάτο καὶ κατάλληλον διὰ τὰ πῆξῃ
ἐπὶ ὥρας τινὰς τὸ θέαμά του. Καὶ ἴσταται τότε
ἐκεῖ, μὲ τοὺς ῥώθωνας εἰς τὸν ἀέρα, παρὰ τὸν
τρίποδά του, ὡς στρατιώτης μὲ τ' ὄπλον παρὰ
πόδα, ἀποβλέπων πρὸς τοὺς παρερχομένους ὡς
νὰ προσκαλῆ αὐτούς καὶ διὰ τοῦ βλέμματός
θαλασσεύς, ἠδονικῶς ἀναπνέων τοῦ δρόμου τὴν
κοινορτώδη ἀτμοσφαῖραν, ὡς νὰ πλῆν ἐν τῇ
θερμῇ αὐτῇ ἀθηναϊκῇ ἐσπέρᾳ εἰς τὸ μόνον προσι-
διάζον αὐτῷ στοιχεῖον, ἀπαραίτητον νομίζεις
συμπλήρωμα τῆς ὅλης περίεξ σκηνογραφίας, ἔξο-
χον πρότυπον, ἀπαράμιλλος ἐμφάνισις, ἀναμέ-
νων θαρρεῖς τὸν μέγαν ζωγράφον ὅστις νὰ τὸν
ἐγκολάψῃ καὶ αὐτὸν εἰς ἀλησμόνητον εἰκόνα τοῦ
τοπειοῦ...

Ἀπὸ τοῦδε, τινὲς τῶν διερχομένων ἴστανται,
περίεργοι. Τρεῖς ἢ τέσσαρες ἀγυιόπαιδες ἀπετέ-
λεσαν κύκλον περὶ τὸν ἀλήτην. Μαθηταὶ τινες,
ἐπανερχόμενοι προδήλως ἐκ τοῦ σχολείου των,
μὲ τὰ βιβλία ὑπὸ μάλης κ' ἐπωφεληθέντες τῆς
εὐκαιρίας νὰ περιπλανηθῶσιν ὀλίγον χαζεύον-
τες, προστίθενται εἰς αὐτούς. Δύο ἐργάτιδες στα-
ματοῦν ἐπὶ μικρὸν καὶ παρατηροῦν αὐτόν, ἀσκαρ-
δαμυκτί, κινουῦσαι ἢ μία τὴν ἄλλην διὰ τοῦ
ἀγκῶνος καὶ γελῶσαι. Στραγαλοπόλης διαβαί-
νων βλέπει τὴν συνάθροισιν καὶ ἀποθέτει παρα-
πλεύρως καὶ αὐτὸς τὸν τρίποδά του καὶ τὸν

ταβλᾶν του παραμένων. Οἱ περιεστῶτες αὐξάνουν
κατὰ μικρὸν καὶ ὅλοι φαίνονται ὡς παρέχοντες
τὴν ὄψιν ἀνθρώπῳ οἱ ὅποιοι διαφλέγονται μὲν
ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἴδουν τί συμβαίνει, λυ-
ποῦνται δ' ὅμως ἀφ' ἐτέρου σφοδρῶς καὶ τὴν
δεικάζαν. Ἐπὶ τέλους, εἰς τῶν μαθητῶν πλη-
σιάζει καὶ ἐκδηλοῖ διαθέσεις νὰ κυττάξῃ...

— Τὸν παρὰ τὸ χέρι—καὶ κάνε χέρ-χέρι!...
λέγει ὁ ἀλήτης στιχοργῶν.

— Ἄσε νὰ κυττάξω ντὲ καὶ ἴς τὸν δίνω....

— Δὲν τ' ἀκούει αὐτὰ τὸ παιδί!... Μπροστά!...
ἀπαντᾷ ἡμικλείων τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν δι'
ὑφους ἐμπειροῦ ὁ πανοραματιστής.

Ὁ μαθητὴς ὑποκύπτει, καὶ ὁ ἀλήτης ἐνθυ-
λακόνει περιχαρῶς τὸ διώβολον.

— Στάσου τώρα, τῷ λέγει.

Καὶ βουλώνει τὰς δύο ἐκατέρωθεν ἐπὶ τῆς
προσώψεως τοῦ πανοράματος ὀπάς, ἀφίνων ἀνοι-
κτὴν μόνην τὴν ἐν τῷ μέσῳ.

— Βάλε τώρα τὰ χέρι σου ἔτσι, ἐπιτάσσει,
καὶ τῷ δεικνύει πῶς νὰ βάλῃ τὰς χεῖρας του
ἐκατέρωθεν τῶν κροτάφων του εἰσβλέπων ἐν τῇ
ὀπῇ.

— Τώρα, εἰεῖεις προσοχήν!... ἀνακραυ-
γάζει.

Καὶ ἔλκει βιαίως τὸν σπάγγον τοῦ κωδωνί-
σκου, καὶ κωδώνισμα παρατεταμένον ἀντηχῆι,
καὶ θέτει τὴν χεῖρα ὀπισθεν τοῦ κιβωτίου, ἀπὸ τοῦ
ἀνοικτοῦ μέρους, εἰσάγων καθέτως μέγα τετρά-
γωνον τεμάχιον μουκαβά, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε
κολλημένη χρωματιστὴ τις παράστασις, ἐξ ἐκει-
νων ἅς δημοσιεύουν συνήθως τὰ ἰταλικά εἰκονο-
γραφικὰ φύλλα, μεταφέρουν δὲ καὶ παρ' ἡμῶν
ἡμέτερά τινὰ δημῶδη, ἀφοῦ ἀλλάξουν ἀπλῶς
μόνον τὸ κάτωθεν ἰταλικὸν λόγιον.

— Ὅριστε, κύριε, ἐκφωνεῖ μεγαληγῶρως, νὰ
ἰδῆτε τὴν ὠραίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας, τὴν Νεά-
πολιν, κυττάξτε πῶς ἀναψε τὸ ἠφαιστειον τοῦ
Βεζουβίου καὶ καίει καὶ οἱ ἄνθρωποι τρέχουν
εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν κα-
πνὸν καὶ τῆς πέτρας ὅπου πετάει... Κυττάξτε
ἢ καρότσιαι πῶς τρέχουν εἰς τοὺς δρόμους γεμά-
ταις ἀπὸ ὠραίας πριμαντόναις... Κυττάξτε τὰ
διάφορα σπουδαῖα καταστήματα τί πλοῦτος
ποῦ ἔχουν!...

Ὁ θεατὴς ἐμβλέπει ἀπλήστως καὶ ἐκθάμβως.

Καὶ ὁ κύριος τοῦ πανοράματος, ἀφοῦ τὸν ἀφήσῃ
ἐφ' ἱκανὸν ν' ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα, ἐξάγει τὴν
εἰκόνα, τὴν ἐναποθέτει διὰ ταχείας κινήσεως
τῆς χειρὸς εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ κιβωτίου, καὶ
εἰσάγει ἄλλην, κατὰ πάντα ἀνάλογον, ἀφοῦ
προηγουμένως κωδωνίσῃ δις ἢ τρίς προαναγ-
γέλλων ὅτι νέα ἐμφανίζεται εἰκὼν, ὡς ἐν τῷ
θεάτρῳ προειδοποιεῖται διὰ τῶν τριῶν καθιερω-
μένων κτυπημάτων τὸ κοινὸν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει
ἐκάστης πράξεως.

— Ὅριστε, κύριε, ἐπιφωνεῖ καὶ πάλιν, ἐδῶ εἶνε ἡ πολιορκία τῆς Πλεύνας, ὁ μεγάλος πόλεμος τῶν Τούρκων μὲ τοὺς Ρώσους, κυττάζετε πόσαις χιλιάδες πληγωμένοι καὶ σκοτωμένοι, παρατηρήστε τὸν Ὅσμάν-πασσά πῶς ἐχοῦμηξε καὶ τρέχει κατεπάνω των μὲ τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χέρι...

Πράγματι δὲ ἡ εἰκὼν παριστᾷ πόλεμον, δεινὸν ἀγῶνα ὄλων τῶν γνωστῶν χρωμάτων πρὸς ἄλληλα, πάλιν μανιώδη τοῦ ἐρυθροῦ καὶ τοῦ πρασίνου καὶ τοῦ λευκοῦ πρὸς τὸ μαῦρον καὶ τὸ κίτρινον καὶ τὸ κυανοῦν, συμπεφυρμένων ὄλων εἰς περιεργότατον μίγμα πρὸς ἀπεικόνισιν πεδίου μάχης, ἐν ᾧ φανταστικοὶ τούρκοι οὓς θὰ ἠδυνάτεις τῶς νὰ ὑποθήσῃς ποτὲ ὑπὸ τοιαύτας μορφᾶς καὶ εἰς τοιαύτας στάσεις συμπλέκονται ἐκ τοῦ συστάδην πρὸς ρώσους ἀπιθανωτάτων ὄψεων καὶ ἀνηκούστων σχηματισμῶν. Ἐκτρωματικά λογχαὶ συγκρούονται θηριωδῶς, μακρότατα πυροβόλα ἐξελεύγονται φρικαλέα σύννεφα καπνοῦ, σπάθαι πλατύταται κραδαίνονται ἐν λύσῃ. Παραδοξοτάτη ἄμορφος μάζα ζώντων καὶ νεκρῶν καλύπτει τὸ ἔδαφος ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον. Πελώριος φαῖος ἵππος, μ' ἐξηθρωμένα τὰ σκέλη καὶ στρεβλὸν τὸν τράχηλον, καλπάζει ἀκατασχέτως ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰκόνης, πατῶν ἀνηλεῶς ἐπὶ τῶν δῆθεν πτωμάτων. Ἄνωθεν δέ, ἐστημένον ἐπὶ εἵδους τινὸς βράχου, ὑπερμέγεθες κανόνιον βάλλει ἀπιστεύτου καὶ ἀοράτου μέχρι τοῦδε ὄγκου βόμβας, ὧν αἱ πλεῖστα καταπίπτουν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν μαχομένων, ὡς σάπια νομίζεις πορτοκάλια ριπτόμενα αὐτοῖς, χωρὶς νὰ τοὺς προξενοῦν ὡς φαίνεται καὶ πολλὴν ἐντύπωσιν. Ἄλλὰ κωδωνισμὸς καταπαύει διαμιάς καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον τῶν γιγάντων, καὶ ὁ ἀλήτης ἐπαναλαμβάνει, ἄλλην εἰκόνα ὑπεισάγων.

— Ἐδῶ εἶνε ἡ περίφημος Βενετία ὅπου εἶνε κτισμένη μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, κυττάζετε τὰ πελάτια τῆς πῶς στέκονται ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, κυττάζετε καὶ τὸ νερὸν πῶς τρέχει μέσα εἰς τοὺς δρόμους ὡσὰν ποτάμι...

Τῇ ἀληθείᾳ δέ, μεταξύ δύο στοίχων τερασίων οἰκιῶν, μακρὰ γραμμὴ σημειοῖ ρέον πελιδνὸν καὶ κατὰ πάσαν πιθανότητα βρωμερὸν νερὸν. Καὶ ἡ περίφημος Βενετία ἐξαφανίζεται, ἵνα τὴν διαδεχθῇ—

— Τὸ Συνέδριον τοῦ Βερολίνου, ὅπου εἶνε μαζευμένοι ὅλοι οἱ πρέσβεις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ εἰς τὴν μέσῃ ὁ Βίσμαρκ, καὶ τοὺς φοβερίζει, καὶ κἀνοῦν αὐτοὶ νὰ μιλήσουν, καὶ τοὺς λέει οὕτ'!...

Καὶ ἐπιφαίνεται τῶντι ὁ σιδηροῦς καγκελάριος, μὲ τὸ κράνος του, ὀργίλος, βλοσυρὸς, φουσκωμένος ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ ἐκ τοῦ πάχους, ὡς μέλλων ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ σκάσῃ.

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἱμπρεσαρίου, τοῦ παρέχοντος

τόσον εὐθηνὰ καὶ οὕτω προχείρως πάντα ταῦτα τὰ θαυμάσια θεάματα εἰς τὸ κοινόν, ἀντηγεῖ, στομφώδης, εὐκρινής, ἐπιβάλλουσα, ὡς δημοσίου κήρυκος ἢ ὑπαιθρίου βήτορος πολιτικῆς διαδηλώσεως...

* * *

Βαθυμηδόν, ὁ περὶ αὐτὸν κύκλος συσφιγγετ' εἶτι μαλλον. Ἡ συνάθροις ὀγκοῦται καὶ ἀποβαίνει θορυβωδέστερα. Τὸν μαθητὴν διεδέχθη πρὸ πολλοῦ ἕτερος καὶ τοῦτον πάλιν ἄλλος. Ὅλοι θέλουσιν νὰ ἴδουν ἐξ ὑπαμοιβῆς. Καὶ ὁ ἀλήτης, βλέπων τὸ διεγειρόμενον ἐνδιαφέρον, ἐντείνει τὴν φωνὴν αὐτοῦ, καὶ βοᾷ κεκραγός, καὶ ἀνελίσσει νῦν τὴν περιγραφὴν καὶ τὴν διαδοχικὴν ἔχθρην πολὺ περιεργότερων ἀντικειμένων. Ἡ σύγχρονος ἱστορία καὶ ἡ σύγχρονος χρονολογία καὶ ἡ σύγχρονος πολιτικὴ ἀκόμη τῷ παρέχουν νέα καὶ ἀπροσδόκητα θέματα. Ἀνάμφισβότως ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει καλὰ τὴν τέχνην του καὶ κυνηγεῖ τὴν ἐπικαιρότητα.

— Ἰδοῦ, λέγει, κύριοι, ἐδῶ εἶνε ἡ φοβερά μάχη τοῦ Γιαννάκη τοῦ Ἀντεροβγάλη, παρατηρήστε πῶς ἐμπῆκε μέσα εἰς τὴν κάμαρα ὅπου εἶνε ἡ δύο κυρίαὶς καὶ εἶνε ντεκολτέ διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ θέατρον καὶ τί φοβερὰν μάχαιραν κρατεῖ ὁ θηριώδης ἄνθρωπος, καὶ πῶς ἡ μία ἔμεινε μὲ τὰ μεσοφόρια καὶ μὲ τῆς παντόφλαις εἰς τὰ χέρια ἀπὸ τὸ φόβος τῆς καὶ ἡ ἄλλη ἐντυθηκε ἀνδρῖκια διὰ νὰ τὸν γελάσῃ καὶ ἐχώθηκε ἀποκάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι διὰ νὰ γλυτώσῃ...

— Νά, κύριοι, καὶ ὁ κύριος πρωθυπουργὸς μας ὅπου παίζει πρέφα μὲ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ λείπει ἐξῆ ἀπὸ καρρὰ καὶ δύο ἀπὸ μαστούρια. Προσέξτε ὁ καυμμένος ὁ Θεοδωρῆς πῶς φαίνεται λυπημένος, λείπει μία ἀπὸ αὐτοῦ καὶ μὲ καρὶνα, καὶ ὁ Σωτηρόπουλος λείπει πάσο.

— Ἐδῶ, κύριοι, προσέξτε καλὰ, ἐδῶ εἶνε τὸ σπουδαῖον τῆς ἐποχῆς, ἡ ἀπόπειρα τῆς αὐτοχειρίας τοῦ Ροδόλφου μὲ τὴν Βερτσέρα, ἓνας αὐτοκράτωρ ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει νὰ γίνῃ θυσία διὰ τὸ χατῆρι τῆς ἐρωμένης του, κυττάζετε ὅπου ἀνέβηκαν καὶ οἱ δύο ἐπάνω εἰς τὰ ἄλογα διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ δάσος, παρατηρήστε τὸν Ροδόλφον πῶς εἶνε γλωμὸς καὶ πῶς ἐμπερδεύθηκε τὸ πόδι τῆς Βερτσέρας εἰς τὴν σκάλα καὶ φαίνεται καὶ ἡ κάλτσα τῆς...

Καὶ εἰσάγει πάντοτε εἰκόνας, πάσας κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον κατεσκευασμένας, πᾶν ἄλλο βεβιαῶς παριστώσας ἢ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ γεγονότα ἅτινα διαλαλεῖ, θέτων αὐτὰς πρῶτον εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ κιβωτίου, ἀπέναντι τῶν ὀμμάτων τοῦ παρακρητητοῦ, καὶ ἔπειτα εἰς τὸ ἄνω, κρατῶν δὲ καὶ μερικὰς ἀνά χεῖρας ὡς ἐφεδρεῖαν. Ὅταν δὲ τελειώσῃ ὅλη ἡ σειρά, κωδωνίζει

βιαιότερον τὸν κωδωνίσκον, καὶ ἐπιφανεῖ βροντοφώνως, παρῳδῶν τὰ στρατιωτικὰ προστάγματα :

— 'Αααα—νᾶπαυσις!! . . .

* * *

*Α! βεβχίως εἶνε ὁ ἄνθρωπος τοῦ κοινοῦ του. Νέοι ὄμιλοι προστίθενται ἀνὰ πᾶσιν στιγμῆν καὶ παρακωλύουν σχεδὸν τὴν κυκλοφορίαν. Διάλογοι συνάπτονται μεταξύ τοῦ πλήθους, ἀποριῶν ἢ θαυμασμοῦ δηλωτικοί. Ὁ εἰς ὠθεῖ τὸν ἄλλον καὶ προσπαθοῦν τίς μᾶλλον νὰ πλησιάσῃ ἐγγύτερον. Ἐπικουρία κ' ἐξ ἄλλων μαθηταρίων καταφθάνει. Συνοδεῖται ἐκ στρατιωτῶν, μὲ τὰ πλατέα πανταλόνιά των καὶ τὰς χονδράς ἀρβύλας των, ἀνκοινοῦν πρὸς ἀλλήλους τὰς ἐντυπώσεις των, μὲ τὰ ὄμματά διεσταλμένα καὶ ἠλίθια ἐκ τῆς ἐκπληξέως καὶ τὰ χεῖλη ἀνοικτὰ καὶ σιελώδη. Νεοσύλληκτός τις προφανῶς, μὲ τὸ πηλίκιον πεσμένον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, μαρμαράτσι τὸ ὅποιον βέβχια μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μόνον θὰ ἦλθεν ἀπὸ τοῦ χωριό του, χάσκει τὸ κακόμοιρον, ἐννεόν, μὲ τὴν γλῶσσαν μίαν πιθαμῆν ἐκτὸς τοῦ στόματος. Αἱ ἄμαξαι διέρχονται πάντοτε καλπάζουσαι, ἀλλ' ὁ κρότος αὐτῶν ἀκούετ' ἀμυδρότερος ὡς ἐκ τοῦ θορύβου τῆς συναθροίσεως. Ἡ ἀνιαρὰ φωνὴ τοῦ ψάλτου, τοῦ ἀπαγγέλλοντος ἐντὸς τοῦ κνίσκου μονότονα θρησκευτικὰ τροπάρια, κατεπνίγη ἐντελῶς. Καὶ ὁ πκνοραματιστῆς θριαμβεῖ, ἀποστίλθων ὄλος, δεσπόζων τοῦ συρφετοῦ, ἤρωσ τῆς σκηνῆς, μὲ τὴν πονηρὰν καὶ ἀνχιδῆ πρασινοκίτρινον αὐτοῦ μορφήν ἀστράπτουσαν ἐξ εὐχαριστήσεως, θαυμάζων καταδήλως ἑαυτόν, συνάζων ἀπλήστως δεκάλεπτα καὶ κρυγάζων ἀδιακόπως. Καὶ ὁ τόνος τῆς κρυγῆς ὑψοῦται ἀνὰ πᾶσαν στιγμῆν ἀκατασχέτως πρὸς τὴν διαπασῶν, καὶ ἀκούεται μακρότερον ἀναπαλλόμενος, καὶ σκορπίζειαι πάντοτε, ὄξυς, διάτορος, βραγχώδης, ὡς ἀπληπισμένη ἐπίκλησις λιμώττοντος στομάχου :

— Ὅριστε, κύριοι, τὸ ὠραῖον πανόραμα, τὰ ἀξιοπεριέργα τῆς ἐποχῆς, μία δεκάρα, κύριοι, ὁ ἄνθρωπος, ὄριστε! . . .

* * *

Ἄλλὰ διαμιᾶς, ἀπροσδοκῆτως, διακόπτεται περιέργως ἐν τῷ μέσῳ τῆς φράσεως. Χεῖρ τις ἐτέθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ μεταστραφῆ. Εἶνε νεαρὸς ἱερεὺς, περίπου τριακοντοῦτης, μελανοπώγων, ὠχρὸς, μὲ βλοσυροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπιχειρῶμένην ἐφ' ὅλου του τοῦ προσώπου τὴν ἐκφρασιν ἐκείνην, ἣν τόσον ἐξαισιῶς εἰκονίζει ὁ λαός, ὅταν ὀνομάζῃ τινὰ φαρμακομύτην.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ ἐσένα, λέγει αὐστηρῶς προσβλέπων αὐτόν, νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ . . . Τί ἤλθες καὶ μᾶς ἐκάθησες ἀπ' ἐξῶ ;... Ἐδῶ εἶνε ἐκκλησία . . . Νὰ φύγῃς! . . .

Ὁ ἀλήτης παρατηρεῖ ἐπὶ μικρὸν ἐκπληκτος

τὸν ἀνέλπιστον τοῦτον ὀμιλητὴν καὶ φαίνεται ὡς νὰ μὴ ἐννοῆ καὶ ὁ ἱερεὺς, ἐξακλουθῶν καὶ αὐτὸς νὰ τὸν προσβλέπῃ ὀξέως, ἐπαναλαμβάνει :

— Τί μὲ κυττάζεις ἔτσι ; . . . Σοῦ λέγω ὅτι πρέπει νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ . . . Δὲν μὲ καταλαμβάνεις ; . . . Τί θέσις εἶνε αὐτὴ τοῦ ἤρθες καὶ μοῦ ἐδιάλεξες ; . . . Πανοράματα θέλουμε ἐμεῖς ἐδῶ ; . . . Ἐδῶ εἶνε ἐκκλησία ! . . . Νὰ φύγῃς γρήγορα !

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ ἄλλος φαίνεται ὅτι ἐνόησε καὶ ὑψῶν τοὺς ὄμους, ἀδιαφόρως :

— Καλά, ἀπαντᾷ στωπτικῶς, θ' ἴψω καὶ στρέφεται πρὸς τὸν τρίποδά του διὰ νὰ ἐξακλουθήσῃ τὸ ἔργον του.

— Ὅχι θὰ φύγῃς . . . Νὰ φύγῃς ἀμέσως! . . . Δὲ μπορεῖς νὰ κάθῃς ἐδῶ . . .

— Τώρα φεύγω, ἀποκρίνετ' ἐκεῖνος πάλιν ἀπαθῶς.

Ὁ ἱερεὺς παραμένει ἐπὶ μικρὸν, ἀμφιρρέπων ἂν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς τὴν διάκρισίν του καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ νὰ ἐπιμείνῃ. Ἄλλ' ὁ ἀλήτης δὲν φαίνεται νὰ τὸ ἔχη σκοπὸν νὰ μεταναστεύσῃ πράγματι. Καὶ ὁ ἱερεὺς, ἐντονώτερον :

— Σοῦ εἶπα νὰ φύγῃς, ἐπαναλαμβάνει μετ' ὀργῆς. Τί κάθῃσαι ; . . . Νὰ φύγῃς ἀμέσως! . . . Ὅριστε! . . . Ἡῦρε τὸν τόπον νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ σταθῇ! . . . Δὲ μπορούμε ἐμεῖς νὰ σὲ ἀκούμε νὰ φωνάζῃς ἔτσι ἀπ' ἐξῶ . . . Ἡ ἐκκλησία διαβάζει μέσα! . . . Ἐδῶ εἶνε ἐκκλησία! . . . Διαβάζομε ἐμεῖς μέσα! . . .

— Καλά, βρ' ἀδερφέ! . . ., λέγει ἀδημονῶν ὁ ἄλλος. Καὶ ἀποφασιζει νὰ συλλέξῃ τὰ πράγματα αὐτοῦ καὶ νὰ μετακινήσῃ τὸν τρίποδά του.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους ἡ ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις τοῦ ἱερέως ἐπέφερεν ἱκανὴν συγκίνησιν. Οἱ πλεῖστοι, μὴ ἀντιληφθέντες τί συμβαίνει, συνωθοῦνται διὰ νὰ ἀκούσων καὶ νὰ καταλάβουν τὸ γινόμενον. Τινὲς κινοῦνται διὰ ν' ἀναχωρήσουν. Ἄλλοι δὲ, ἀποροῦντες διὰ τὴν αἰφνιδίαν διακοπὴν τῆς παραστάσεως, φαίνονται δυσανασκευοῦντες, καὶ ἄλλοι, οἱ πλησιέστερον εὐρισκόμενοι καὶ ἐννοήσαντες ἐξ ἀρχῆς τί τρέχει, ἀρχίζου νὰ λαμβάνουν μέρος καὶ αὐτοί.

— Βρ' ἀδερφέ τοῦ λές, μωρέ, λέγει παρεμβαίνων εἰς τὴν ὑπόθεσιν εἰς τῶν παρισταμένων ἐπιτιμητικῶς, δὲ βλέπεις ποῦ εἶνε παπᾶς, τί τὸν λές ἀδερφέ ; . . .

— Ἄμ' τί θέλεις νὰν τὸν πῆ ; . . . Πατέρα ; . . ., ἀπαντᾷ εἰρωνικῶς ἕτερος.

Ὁ ἱερεὺς βλέπων τὸν ἀλήτην μετατοπιζόμενον ἀποφασίζει καὶ αὐτὸς νὰ ὀπισθοχωρήσῃ καὶ κινεῖται, σοβαρῶς καὶ ἐπισήμως, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ ὀπίσω αὐτοῦ, εἰς τῶν μαθητῶν, ὀρθολογιστῆς προφανῶς, θρασέως :

— Δὲ μᾶς ἀφίνεις λέω γὼ καὶ σύ! . . . Μᾶς ἤρθε τώρα κι' αὐτὸς νὰ μᾶς χαλάσῃ τὰ σχέδια! . . .

Πάτε μέσα καὶ κλέψετε καὶ μᾶς λέτε πῶς διαβάζετε . . . « Διαβάζουμε ! » . . . Κλέφτουμε καὶ μᾶς λένε πῶς διαβάζουμε . . .

Ὁ ἱερεὺς κάμνει ὅτι δὲν ἀκούει.

Αἴφνης, εἰς ἓνα τῶν ἀγιοπαίδων ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νὰ βάλῃ ὀξεῖαν ὠρυγὴν.

— Τὸ νοῦ σου, παπᾶ! . . . Θὰ σὲ βαρέσῃ! . . .

Ὁ παπᾶς μεταστρέφεται, βιαίως, διαμιάς, ἀφηνιασμένος. Ἄλλὰ βλέπων ὅτι ἡ ἀπειλή ἦτο προσποιητή, οὐδεὶς δὲ ἄμεσος κίνδυνος παρίσταται, ἐπαναλαμβάνει ἀποβλέπων πρὸς τὸν ἰδρυτὴν τοῦ πανοράματος:

— Φύγε ἀμέσως! . . .

Καὶ κατέρχεται ταχέως τὰς βαθμίδας τῆς ἐκκλησίας, μετὰ μεγάλου θροῦ ράσων κινουμένων καὶ ἀνεμιζόντων, ἐνῶ ὁ ἀλήτης μεταφέρει μεμψιμοιρῶν τὸν τρίποδά του εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον, οἱ διάφοροι ὄμιλοι σχολιάζουν ποικιλοτρόπως τὸ γεγονός, ἡ δὲ ὁμάς τῶν ἀγιοπαίδων, διατεθεῖσα εὐθύμως ἐκ τῆς ὅλης σκηνῆς, γελᾷ παταγωδῶς κ' ἐξακολουθεῖ ἀνακρυγάζουσα ἐπὶ μακρὸν ἐν χορῶ ἑορυστάτα, ὡς ἐν εἰδει ἐπωδοῦ:

— Τὸ νοῦ σου, παπᾶ! . . . Παπᾶ, τὸ νοῦ σου! . . .

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΘΩΝΟΣ

Ο ΠΑΠΟΥΛΑΚΗΣ

Ι.

Ἐπιτυχία τοῦ τεχνάσματος. — Λεπτομέρεια τῆς συλλήψεως. — Μεταφορὰ τοῦ Παπουλάκη εἰς τὸ πλοῖον. — Ὁ νομάρχης καὶ τὸ πλατὺ σανίδι. — Δυσπιστία καὶ φόβος τοῦ Παπουλάκη. — Μεταφορὰ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄθωτος. — Ἡ βλάσφημος παραβολή. — Τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ διπλώματα. — Ἐντύπωσις ἐν Ἀθήναις. — Ὁλίφις τῶν Λακωνίων. — Τὸ φανταστικὸν ναυάγιον. — Ἀγανάκτησις διὰ τὴν προδοσίαν. — Ὁ Παπαβασιλάρος ἐν Σπέτσαις. — Τὸ οἰκτρὸν τέλος τοῦ προδότου. — Κατεύνασις ἐρεθισμοῦ. — Ἀναχώρησις τοῦ στρατοῦ. — Δαπάναι τῆς ἐκστρατείας. — Αποθάρρυνσις Φιλορθοδόξων. — Θάνατος τοῦ Φλαμιάτου. — Μυθιστορικὴ χειροτονία. — Ἀμοιβαὶ καὶ εὐαρέσκειαι. — Οἱ ἀπολυθέντες δήμαρχοι. — Ἀμνηστεία.

Τὸ τεχνάσμα ὅπερ ἐμηχανεύθησαν αἱ ἀρχαὶ ἐπέτυχε, ἐπιτηδείως ἐκτελέσαντος τοῦ Παπαβασιλάρου τὴν ἑαυτοῦ ἐντολὴν καὶ ὁ Παπουλάκης συνελήφθη τὴν 24 Ἰουνίου. Ἡ σύλληψις του ἐγένετο κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ὁ ἱερεὺς Παπαβασιλάρος ἐπέστρεψε πρὸς τὸν Παπουλάκην εἰς τὴν μονὴν Βοϊδονίτσης, συνοδευόμενος παρὰ τῶν ἑξ μεταμφιεσμένων χωροφυλάκων καὶ κομιζῶν τὸ πλαστὸν ἔγγραφον τοῦ ἐπισκόπου Ἀσσήνης, δι' οὗ προσεκαλεῖτο δῆθεν ὁ κῆρυξ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Κολοκύνθιον Ὁ Χριστόφορος πεισθεὶς ἀνεχώρησε ἐκ τῆς μονῆς

τὴν 23 Ἰουνίου, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω, ὑπὸ τοῦ ἀχωρίστου ἀπ' αὐτοῦ δοκίμου Γεωργίου Μουντρέα καὶ ὑπὸ ὀκτὼ κατοίκων τοῦ δήμου Καρδαμύλης, οἵτινες ἠθέλησαν νὰ τὸν παρακολουθήσωσιν ἐνοπλοὶ μέχρι τινὸς πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν. Οἱ πιστοὶ οὗτοι συνοδοὶ ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν Μηλέαν τοῦ δήμου Λεύκτρου θεωροῦντες περιττὴν πλέον τὴν παρουσίαν τῶν ἐπανελλόντων εἰς τὰ ἴδια, ὁ δὲ Χριστόφορος μετὰ τῶν χωροφυλάκων καὶ τοῦ Παπαβασιλάρου ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν. Περὶ τὸ λυκαυγῆς τῆς ἐπομένης ἡμέρας 24 Ἰουνίου φθάσαντες εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ δήμου Οἰτύλου μονῆριον τοῦ Τζέγκου ἐκρύβησαν εἰς παρακειμένην χαράδραν μετὰ τὴν πρόθεσιν δῆθεν νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἐσπέραν τὴν πρὸς τὸ Κολοκύνθιον πορείαν, διότι τὴν ἡμέραν δὲν ἠδύνατο ἀσφαλῶς νὰ ὁδοιπορῶσιν. Ἐν τῷ μεταξῦ ὁ ὑπομοίραρχος Ζωγράφος προειδοποιηθεὶς ἐγκαίρως δι' ἑνὸς τῶν χωροφυλάκων ἐπὶ τούτῳ πεμφθέντος περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Χριστοφόρου ἐκ Βοϊδονίτσης καὶ περὶ τοῦ μέρους ἔνθα ἐσκόπου νὰ διημερεύσωσι τὴν ἐπιούσαν, εἰδοποίησε τὸν νομάρχην Δούκαν καὶ ἐπεβιάσθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν σταθμεύουσαν παρὰ τὸ παράλιον τῆς Καρδαμύλης γολέτταν *Ματθι. Ἰδην* ἧτις διηυθύνθη πρὸς τὸ παράλιον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ δήμου Λεύκτρου. Ἐκεῖθεν ὁ ὑπομοίραρχος ἐπιβὰς τῆς λέμβου τοῦ πλοίου καὶ παραλαβὼν δέκα ὄροφύλακας μετ' ἑνὸς ὑπαξιωματικοῦ καὶ δύο χωροφύλακας, διότι ἡ λέμβος δὲν ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ πλείονας ἀνδρας, μετέβη νύκτωρ εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Καραβοστασίου, ἐκεῖθεν δὲ πεζῇ ἐκκινήσας μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ὄροφυλάκων καὶ χωροφυλάκων καὶ τεσσάρων ναυτῶν ἐκ τῶν τῆς λέμβου ὠπλισμένων ἔφθασεν ἐγκαίρως παρὰ τὴν μονὴν Τζέγκου καὶ συνέλαβε τὸν Παπουλάκην, μετὰ τοῦ ὀπαδοῦ του Γεωργίου. Παραχρῆμα ἔσπευσαν νὰ μεταφέρωσιν αὐτὸν εἰς Καραβοστάσιον δι' ἀβάτων καὶ κρημνωδιστάτων τόπων βαδίζοντες ὅπως ἀποφύγωσι πᾶσαν μετὰ τῶν κατοίκων συνάντησιν. Εἶχεν ὅμως ληφθῆ πρόνοια ὅπως ματαιωθῇ πᾶσα τυχὸν πρὸς ἀπελευθέρωσίν του ἀπόπειρα καὶ διαταγὴ εἶχε δοθῆ πρὸς τὸν διοικητὴν τοῦ ἴσου τάγματος νὰ πέμψῃ ἓνα λόχον εἰς τὸ χωρίον Οἰτύλον ἀπέχον μίαν περίπου ὥραν ἐκ Λιμενίου, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν μεταφερὰν τοῦ συλληφθησομένου ἢ πρόνοια μάλιστα εἶχεν ἐπιταθῆ καὶ ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς μεταφορᾶς ἐν περιπτώσει ἀντιστάσεως, ἀφελίστατα δὲ ὁ νομάρχης γράφει ἐν τῇ ἐκθέσει του ὅτι ὁ ὑπομοίραρχος εἶχε παραλάβει «καὶ ἐν πλατῷ σανίδι ἵνα χρησιμεύσῃ ὅπως μεταφερθῇ δέσμιος ἐπ' αὐτοῦ ὁ Παπουλάκης, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν ἤθελε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ὑπομοίραρχον». Ἄλλὰ δὲν παρέστη ἀνάγκη